

Pensionsforhøielse, maa jeg for mit Vedkommende stemme imod det paagjældende Andragende; jeg ser nemlig ikke, at der foreligger Noget som helst, der skulde gjøre, at der skulde ydes den Paagjældende denne særlige Høders- og Ginstbevisning at faae en Pensionsforhøielse.

Berg: Jeg vil ogsaa gjerne sige, hvorfor jeg har været med til at deltage i denne Indstilling. Det forekommer mig, at overalt, hvor man møder den Slags Tilfælde, vil det være i selve Militæretaternes Interesse, at Spørgsmaalene blive saa nøie oplyste som muligt, og jeg har antaget, at den Forhandling, der nødvendig maatte finde Sted i Anledning af denne Sag, vilde være en Forberedelse til at kræve og faae hyderligere Oplysninger om Sagen. Saaledes som det nu igjennem det ærede Medlems Stilling, som sidst talte, foreligger, skal det være en væsentlig Forseelse, den paagjældende Afstedigede har begaaet, men derimod en mindre væsentlig, som vedkommende Lieutenant har begaaet. Det turde dog mulig være at vende Sagen ganske paa Hovedet. Man har sagt, og Sagkyndige synes at have bevist, at vor nuværende militære Straffelov er en meget forældet Indretning i sine Principer, at det er en Lov, som er udarbejdet væsentlig med en Paradehær fra før 48 for Die, og at den langt fra har optaget i sig de Principer, som ellers den militære Lovgivning udenfor Danmark har optaget, navnlig Principer, der gaa ud paa: Disciplin gjennem Hæren, Fordringer til Soldaten, men ved Siden deraf ogsaa Beskyttelse, en Beskyttelse, der er desto kraftigere, jo mindre en Grad den vedkommende Soldat indtager i Hæren, og endelig Straffen desto større, jo ansvarlighedsfuldere en Stilling den vedkommende Officer har i Hæren. Efter disse Principer vilde vor nuværende Straffelov i Forhold til den nyere Straffelovgivning, navnlig den preussiske af 1872, være i høj Grad forældet, og man har paastaet, at der var mangfoldige Tilfælde, hvor Officerer efter den preussiske Lovgivning vilde blive straffede 5-11 Gange haardere for visse Forseelser end her, og at der var flere Tilfælde, hvor vore Officerer vilde kunne gjøre Ting ustraffede, som en preussisk Officer vilde blive afstediget for. Derjom f. Ex. nogen Embedsmand paa Trinene opad tilbageholdt Andragender, Anklager om Forseelser, begaaede mod Underordnede, Mangel paa Beskyttelse af Underordnede overfor Befalingsmænd, vilde dette betragtes som særlig til Straf kvalificerede Forseelser. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa; jeg nævner det kun, fordi der ogsaa er Andre, der mene, at

de mærkelige Exempler, som Folk tro at faae Die paa, ikke saa meget ligge i selve Straffeloven som i Anvendelsen af Straffeloven. Jeg tror nu, at det ligger i begge Dele, og at det særlig ligger i Anvendelsen af Straffeloven, at saadanne mærkelige Exempler kunne forekomme. Naar Udvalget spørger: Hvorfor har den Paagjældende faaet sin Afsted, lad os faae det oplyst, tror jeg, at det ærede Medlem fra Ribe har Ret i, at den egentlige bagved liggende Grund til hans Afsted er de Forseelser, der bleve dømt saa mildt, det er Vedkommendes levende Harme, som faae, hvorledes en Officer kan behandle sine Underordnede Dag ud og Dag ind, Nar ud og Nar ind paa Stolen og ved Øvelserne, uden at han anlages derfor, og at han er kommen til i et saadant harmt Dieblit at fixere sine Følelser paa Papiret. Det er ud derfra, at Historien er kommen med hans Afstedigelse og med Statens Paalæg af Pension til en kraftig Mand. Saaledes læser jeg det, og den ærede sidste Taler har ikke Ret, naar han siger, at det Modsatte er oplyst, thi der er Intet oplyst, som taler imod, at Stabssergent Nielsen er afstediget som første Grund, fordi han har et varmt Sind for Rekrutterne, og fordi det er hans Følelse imod, at en Officer under Stolen kan behandle Rekrutterne paa den Maade, som utvivlsomt maa være bevist ved Forhørene. Der er svage Momenter i denne Sag, efter hvad den høitærede Minister har oplyst, og jeg skal derfor ikke komme nærmere eller dybere ind paa det, men hvad jeg her saade, er ikke modbevist, og det gjør den paagjældende Mand Vre. Havde vi en Underofficersstand, som kunde føle saaledes for Soldaten imod Misbrug af Officererne som i dette Tilfælde, naar Saadant maatte forekomme, da nærer jeg ingen Tvivl om, at vi vilde blive fri for mangfoldige Tilfælde, som nu krænte, saare og bedrøve, ikke blot Fædre og Mødre, men Folket i Almindelighed ligeoverfor det, der sker i den Retning. Det kan godt være, at det ærede Medlem fra Ribe har Ret i, at der var en stor Fristelse for Vedkommende til at sige: Jeg mente ikke Noget med det; Ministeren kan have samme Ret i at sige: Det passer ikke for en Soldat ikke at tage Følgerne. Ministeren har fra et strengt militært Standpunkt ubetinget Ret, men lad være, at der er Enkelte, der ikke offentlig tør vedkjende sig deres Følelser i den Retning, der vil komme Andre, der vilde gjøre det, og vi vilde se, at det atter vilde føre tilbage til, at Officererne vilde se efter Underofficererne, naar der, hvad der desværre ofte sker for Afskillige, er Noget at paankte, og hvem der vil have den